

[Hartvig Frisch.]

men det er det helt modsatte. Saa vidt jeg kender vort Lands Historie, har al dansk Bondepolitik udmærket sig ved, at den ikke har brudt, men netop lagt Vægt paa Sammenholdet mellem Gaardmænd og de mindre nedefter, Husmænd og Landarbejdere.“

Men Venstre blev fuldkommen splittet paa dette Spørgsmaal, og af denne gamle Historie vil det ærede Medlem, der er Fører for dette Parti, Hr. Krag, kunne lære, hvordan man netop ikke skal føre Bondepolitik i dette Land. I 1888 endte det med noget saa frygteligt som et Delegeretmøde i Seekamps Lokaler hvor Rigsdagsmænd var udelukket fra at tale, men blev skældt ud efter Noder af disse delegerede. Og nu ser det jo ud, som om denne Tanke genopstaar, idet Redaktør Røe, „Vestkysten“, forlanger, at der skal indkaldes et saadant Delegeretmøde til Opgør med den nuværende Ledelse.

Jeg tror, man kan sige, det er Venstres store Fejl; at Partiet har givet efter for Skraalhalsene fra L. S. Debatten forleden viste, at dette Partis Medlemmer er Æreskændere og skulde have været behandlet som saadanne. Venstre lod i Virkeligheden sine egne Handlinger fra Kriseforliget i 1933 i Stikken, det gav efter for Presset, og derved opnaaede Partiet kun at svække sig saa ubodeligt, som Valget viste. Venstre burde jo se f. Eks. til det svenske Bondeforbund, som er gaaet ind for et Samarbejde med de svenske Arbejdere og har været med til at gennemføre det, der er Tidens Krav, Samarbejdet mellem Arbejder og Bonde, og som har staaet ved sine Handlinger; som ikke bagefter har svigtet og forraadt dem, og som derfor ogsaa i svensk Politik indtager en Position, der svarer til disse ansvarsbevidste Gerninger. Det er min Overbevisning, at Venstre har mistet talrige Stemmer alene derved, at det har forraadt sin egen Politik. Fejghed er jo altid uklædelig, men i Politik er den en Last.

Den eneste Trøst, der saa er for Venstre, er den, at de Konservative ikke fik nogen Fordel af det, hvad de havde ventet. Der gælder jo det gamle Ord, at den, der graver en Grav for andre, falder selv i den, og jeg tror, dette gamle Mundheld passer godt paa de Konservatives Stilling i Valgkampen. De havde troet at skulle, om jeg saa maa sige, hugge umaadelig mange Stemmer fra Venstre, men de Stemmer kom ikke.

Jeg har gjort disse Betragtninger gældende, fordi det er rimeligt, at man efter Valget og efter alle de mange Ord, som er

sluppet løs i Valgkampagnen, gør Stillingen op. Jeg vil derfor gerne fra Regeringspartiernes Side sige, at vi møder efter dette Valg saaledes, at vi selvfølgelig, hvis Oppositionen byder os Polemik i Betænkninger og Bemærkninger, tager Handsken op og polemiserer til Gengæld, men med Hensyn til selve Arbejdet i denne Sal er det vort Ønske at fremme i saa vid Udstrækning som muligt positivt Arbejde. Det gode og loyale Samarbejde, som har fundet Sted mellem Radikale og Socialdemokrater, har vundet fortjent Paaskønnelse af Vælgerne, og begge Partier fik ved Valget forøget Tilslutning. Jeg er vis paa, at denne Tilslutning fra Befolkningen bygger netop paa Tilliden til positiv Indsats fra de to Regeringspartier, som arbejder sammen. Regeringen tilbyder Forhandling med Oppositionen om positivt Arbejde. Vi tilbyder enhver inden for Oppositionen, der er villig til positivt Arbejde, et saadant. Fremkommer der Forslag fra Oppositionen, er vi parate til at behandle dem sagligt, og en saglig Behandling, en saglig Kritik fra Modpartens Side skal ingen Sinde kunne siges ikke ogsaa at kunne blive hørt. Men Forudsætningen for, at vi er parate til dette fuldkommen saglige Samarbejde, er naturligvis den, at selve Valgets Hovedlinie respekteres, og den vil jeg med et Par Ord prøve at trække op.

Valgets Hovedlinie synes jeg kan sammenfattes i nogle ganske klare Krav. Der er Flertal for at fortsætte en Handelspolitik, som centraliserer Udenrigshandelen og tager vidtgaaende Hensyn baade til Eksportinteresserne og til Beskæftigelsen. Dernæst: der er Flertal for en Finanspolitik, som opretholder Balance paa Statsregnskabet og lægger de dertil nødvendige Byrder i Forhold til Indtægt og økonomisk Bæreevne. Og desuden: der er Flertal for en Krisepolitik, som lægger Hovedvægten paa at skabe Beskæftigelse, at nedsætte Rentebyrderne for de gældsramte og bevare Købeevnen for Masserne — de Punkter, der har været afgørende for den Krisepolitik, der hidtil har været ført, og som Befolkningen har givet sin ubetingede Tilslutning. Der er ligeledes Flertal for en Socialpolitik, som vil lette Trykket for de gamle, de syge, Invaliderne og de arbejdsløse, fortsat som vi hidtil har gjort det. Endelig er der *overvældende* Flertal for Frihed og Folkestyre i dette Land. Vort Land ønsker ikke under nogen Form Diktatur, alle udenlandske Bevægelser — ligegyldigt af hvad Oprindelse, fra Syd eller Øst, eller hvor de kommer fra —, som peger i den Retning, har Befolkningen slaaet ned.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige